

Jag hade glädjen att få vara en av scenaktörerna i föreställningen 'Suffering' Som visades på Atalante i Göteborg under maj månad 2017.

Både Cecilia Lagerström; Alkemisterna och Helena Kågemark; Alkemisterna, har erfarenheter från Ingemar Linds arbete vid Institutet för scenkonst. Mertcan Semerci kom från den Polska gruppen Studio Matejka. Då jag själv, med hemvist i Scenkonst Gerlesborg, skolades av Sören Larsson i Göteborg betyder det att vi alla hade en mötespunkt i det vi ofta benämner Laboratorieteatern eller den Fysiska teatern; sprungen ur Jerzy Grotowskijs arbete som hade sin början senare hälften av sextiotalet.

Av denna anledning har jag valt att reflektera något kring hur vi hanterade dessa likheter respektive möjliga olikheter i hur vi gav oss i kast med uppgiften att tillsammans skapa ett sceniskt verk.

Jag upplevde det som att vi alla, inklusive Cecilia, bar på väl utkristalliserade uppfattningar om tillvägagångssätt såväl som varthän ett sceniskt arbete syftar. Alla deltagare var så att säga, förtroliga med sitt hantverk. Detta förde med sig, förutom det underliggande temat om *lidande i vår tid* och hur vi tar det till oss respektive håller det ifrån oss, att tillblivelseprocessen kom till stor del att handla om att urskilja-, analysera- samt förhålla sig till likheter och olikheter.

Olikheter visade sig främst i terminologi och betydelsen av enskilda begrepp. Vissa begrepp som exempelvis *intention* visade sig ha olika tyngdpunkt och betydelse för var och en av oss. För någon var det mer som en teknisk term och för någon annan handlade det om övergripande riktning. Det framkom även olikheter gällande praktiskt tillvägagångssätt. Svart dock att urskilja om det kan härledas till olika skolor eller om det främst handlade om vägar som utkristalliserats genom åren. Cecilia och Helena har precis som jag ägnat oss åt området under närmare tre decennier.

Hade vi kommit från olika genrer inom skådespeleriets ramar eller till och med från olika konstnärliga discipliner så hade detta troligen varit en så självklar påtaglighet att den inte fångat mitt intresse på samma sätt. Som det nu var, tvingades jag till, eller fick hjälp att; sätta djupare liggande faktorer och mer finstämda nyanser av mitt hantverk under lupp. Eftersom vi skulle göra en föreställning blev siktet inställt på framkomliga vägar och därför gemensamma kvaliteter där vi kunde mötas och komma framåt. Hade vi inte arbetat målinriktat kan jag tänka mig att vi hade tillåtit oss att diskutera olikheterna på ett annat och något mer motstridigt sätt.

En sak som blev tydlig för mig var den gemensamma nämnaren att vi alla var fantastiskt följsamma och flinka på att förvalta det som uppstod.

En annan; att kreativiteten skedde utifrån vad varje ögonblick erbjöd i interaktionen (skillnaden skulle kunna vara 'en inre kreativitet' som i form av färdiga konstruktioner i skedet därpå försöker finna varandra).

Slutsatsen låter ju inte så märkvärdig och är det inte heller, men inte desto mindre så landar jag i att - det vi fått med oss från den fysiska teaterns tillvägagångssätt är väldigt lösningsinriktat. Detta inbegriper också att vi har tydliga kunskaper, färdigheter och insikter

att förvalta det som uppstår på ett, för föreställningen, konstruktivt sätt. Detta gäller alltså både oss scenaktörer och regissören.

Under våra speltillfällen; när vi väl satt ihop vår föreställning, så hade vi antagligen vitt skilda inställningar och intentioner för att nå våra individuella- och våra gemensamma mål. För egen del kom jag att märka hur jag använde mig av specifika ord som hjälpte min närvaro och förmåga till samspel med såväl medaktörer som den mottagande publiken. Det ord som jag tyckte hjälpte mig mest var 'precision'. Detta ord ledde till fantastiskt uppmärksamma fotsulor som präglade hela mitt väsen och gjorde varje cell levande på det sätt jag älskar mest av allt. Detta kanske låter abstrakt i någons öron men låt mig förklara. Vid framförandet av sceniska verk som inte vilar på historieberättandets dramaturgi blir det inte bara extra viktigt utan avgörande, huruvida varje aktör och aktörerna tillsammans lyckas uppbåda närvaro, lyhördhet och öppenhet i sinnet för att förvalta varje ögonblick. Dessa faktorer är här fundamentala för att de sceniska handlingarna ska bli tillgängliga och kommunicerande. Det vi gör är nämligen att vi sammanställer byggstenar utifrån vilka den mottagande åskådaren skapar verket. Vi bygger med andra ord en struktur som möjliggör för mottagarens hjärna att sortera intrycken och skapa en logik. Utifrån denna logik, som inte ligger enbart på det intellektuella planet utan även slår an spegelneuroner och emotioner, framstår åskådarens upplevelse. Detta innebär att varje åskådare kan få väldigt olika upplevelser – eftersom vi alla har olika erfarenheter och referensramar. Varje åskådare kan alltså skapa väldigt olika föreställningar. Det är inte alltid enkelt för åskådaren - att efter föreställningen, gå sitt behov att tolka sin upplevelse till mötes. Detta för att det är en procedur av rang att transportera upplevelser till ett medvetet plan. Jag tycker inte att detta behöver vara enkelt. Jag tycker nämligen att detta är en av de kvaliteter vi kan tillföra via konsten - att vidga medvetna medvetanden och att förbättra kontakten mellan dess möjliga olika lager och nivåer.

Att ingå i en helhet som jag inte behövde ha ett överblickande helhetsansvar över var njutbart. Tillsammans med Malin Lindrots texter, som hon läste själv, och Johan Rödströms visuella bidrag kom jag att förstå att jag ingått i något jättefint. Och det är ju alltid kul.